

RIEP DE FEESTER.

Hoor eens even

ALKMAAR
GEBR.
KLUITMAN

door C. Asscher-
Pinkhof

HOOR EENS EVEN

DOOR C. ASSCHER—PINKHOF

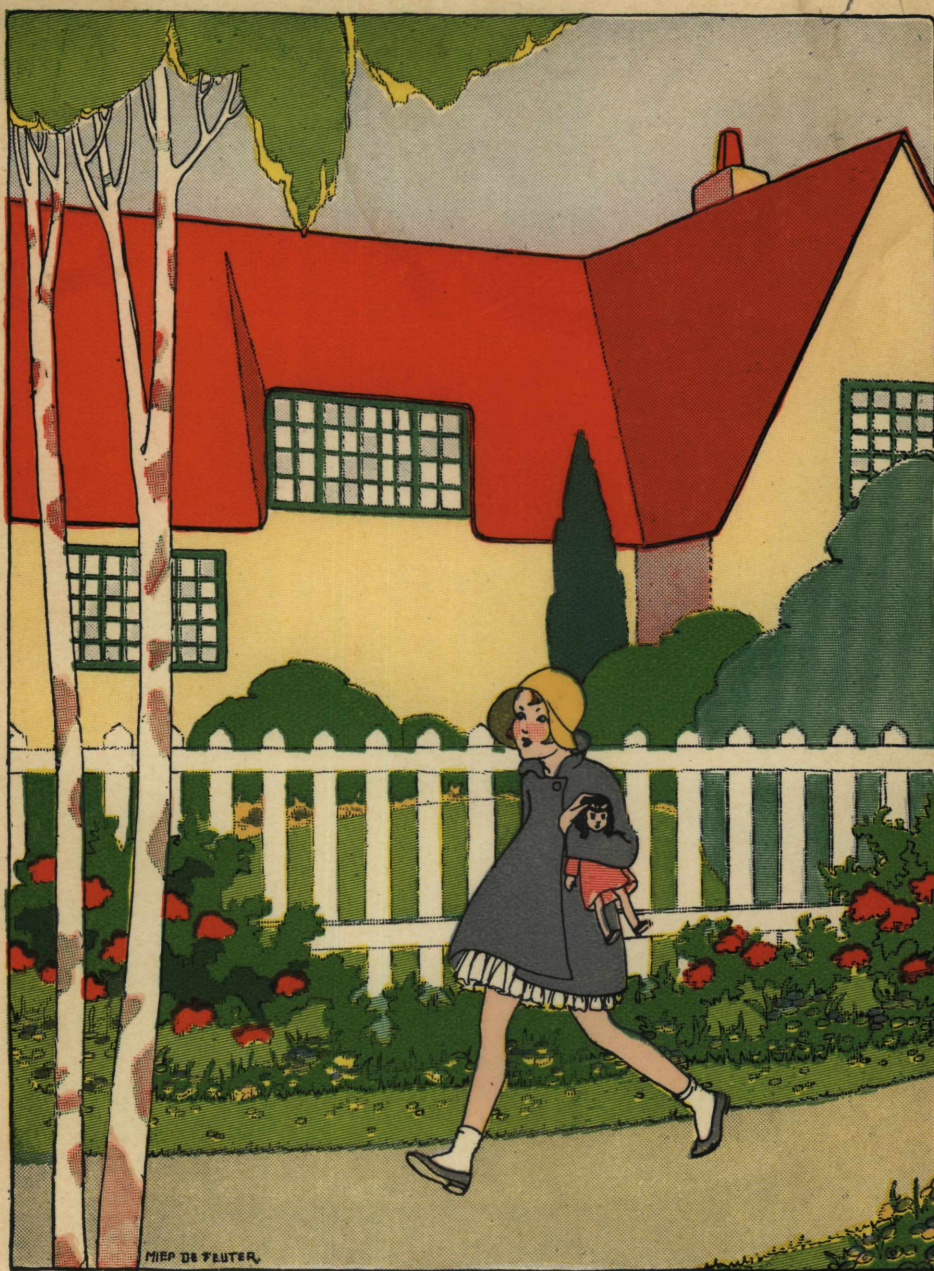
GEÏLLUSTREERD DOOR
MIEP DE FEIJTER

ALKMAAR
N.V. UITGEVERS-MIJ GEBR. KLUITMAN

INHOUD.

	Blz.
1. Morgen!	3
2. De Sneeuw klokjes	4
3. De das van Boer Gijs	8
4. Van een arm jongetje	14
5. Waarom er in de tulpen stoeltjes zijn	21
6. Van drie Tantes	25
7. Die nufjes	29
8. Vader's schoolrapport	30
9. Het Prinsesje	35
10. De booze koning	44
11. Wat Jaapje worden zou	47

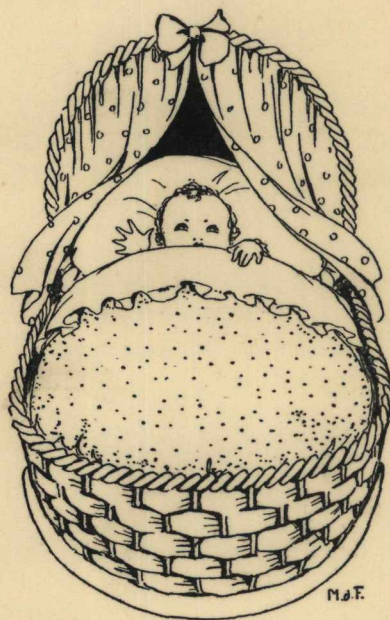

DE SNEEUWKLOKJES.

Toen kwam het buurmeisje buiten in de zonnige straat, en zong: . . . (Blz. 8.)

1. Morgen!

De zon klom langzaam uit haar bed
Om voor menschen en dieren te zorgen;
Ze knikte vriend'lijk de wereld toe
En zei: „Morgen!”

De boer stapte langzaam het weiland op
Om voor zijn koeien te zorgen;
Hij klopte de koeien eens op hun hals
En zei: „Morgen!”

De melkboer reed bij de huizen langs
Om voor melk voor de kind'ren te zorgen,
En toen Marietje opendeed,
Zei hij: „Morgen!”

En Hendrik liep naar het hondehok
Om voor Hector, den waakhond, te zorgen;
En Hector z'n zwaaiende, kwisplende staart
Zei: „Morgen!”

En moeder liep naar het wiegje toe
Om voor 't kraaiende kindje te zorgen;
En toen ze 't kindje uit 't wiegje nam,
Zei ze: „Morgen!”

De meester liet de kind'ren in
Om voor hun geleerdheid te zorgen;
Hij knikte ze allemaal vriendelijk toe
En zei: „Morgen!”

Maar toen de zon er genoeg van had
Voor heel de wereld te zorgen,
Toen zei ze — en allemaal zeiden het mee —
„Tot morgen!”

2. De Sneeuwkllokjes.

De sneeuwkllokjes stonden zoo dicht mogelijk bij elkaar.
Dan leek het tenminste wat minder koud. Want brr, wat was
het nog guur.

Ze zeiden tegen elkaar, dat ze het dom van zichzelf vonden,
nu al boven den grond te zijn gekomen. Maar dan troostten
ze elkaar weer door te zeggen: „Daar zijn we immers voor.”

En met bibberende stemmetjes zongen ze samen hun sneeuw-klokkeliedje, dat alle sneeuwkllokjes ieder jaar opnieuw zingen:

Klinge — leie,
Bim — bam — beie,
'k Ben het blij
Lentekind.

Zoo heel blij klonk het niet. Want het liedje was eigenlijk door de eerste sneeuwkllokjes bedacht om te zingen op een zonnigen lentedag. Maar nu?

„De menschen zullen ons niet eens zien,” zei één van de sneeuwkllokjes. „Ze durven haast niet buiten komen met dat gure weer.” En het kroop dicht in zijn groene kraagje, zoodat het niet meer leek dan een klein, smal, wit druppeltje.

Dat was toch niet waar, dat de menschen ze niet zouden zien. Want zulke koukleumen waren de menschen niet. Tenminste Maartje niet. Die had al lang gezien, dat er een bosje sneeuwkllokjes op het erf stond te bloeien. En ze had ook al haar plannetje gemaakt.

Juffrouw op school, die wist er nog niets van, dat de lente begonnen was, en die hield toch zoo vreeselijk veel van bloemen. En als zij nu met een paar sneeuwkllokjes aan zou komen, dan zou ze toch meteen moeten gelooven, dat de winter voorbij was, al had ze het ook nog zoo koud en al moest de kachel op school ook telkens opgepookt worden.

Daarom plukte Maartje, toen ze weer naar school zou gaan, een klein bosje sneeuwkllokjes af. De sneeuwkllokjes wilden

Daarom plukte Maartje een klein bosje sneeuwkllokjes af.

dat wel graag, want als ze afgeplukt werden, konden ze beter vertellen, dat het lente was. En in Maartje's roode, koude handje zongen ze, maar Maartje hoorde het niet:

Klinge — leie,
Bim — bam — beie,
'k Ben het blij
Lentekind.

Juffrouw op school was heel erg verrast.
Sneeuwkllokjes! En ze had nog niet eens geweten, dat het lente was.

„Mag ik ze meenemen?” vroeg juffrouw.

Natuurlijk mocht ze het. Daarvoor had Maartje ze immers meegebracht.

En dien middag om vier uur, toen juffrouw naar haar vader en moeder en broers en zusje ging, toen had ze het bosje sneeuwkllokjes in haar hand en ze hoorde niet eens hoe ze zongen:

Klinge — leie,
Bim — bam — beie,
'k Ben het blij
Lentekind.

Al hoorde ze het niet, toch wist ze wel, dat de sneeuwkllokjes echte lentekinderen waren en ze ging nog veel blijer naar huis dan anders.

Lente! Nu kwam de lente!

Juffrouw had een klein buurmeisje in de groote stad.

Dat meisje lag al vijf weken ziek en het zou ook nog wel wat weekjes duren vóór ze heelemaal beter werd. Nu kun je in de stad nog minder merken, dat de lente komt dan in het dorpje van Maartje. Het zieke buurmeisje wist nog heelemaal niet, dat de winter voorbij was. Ze lag voor het open raam, maar bijna tot haar neus toe ingepakt in dikke wollen deken. Zoo guur was het nog.

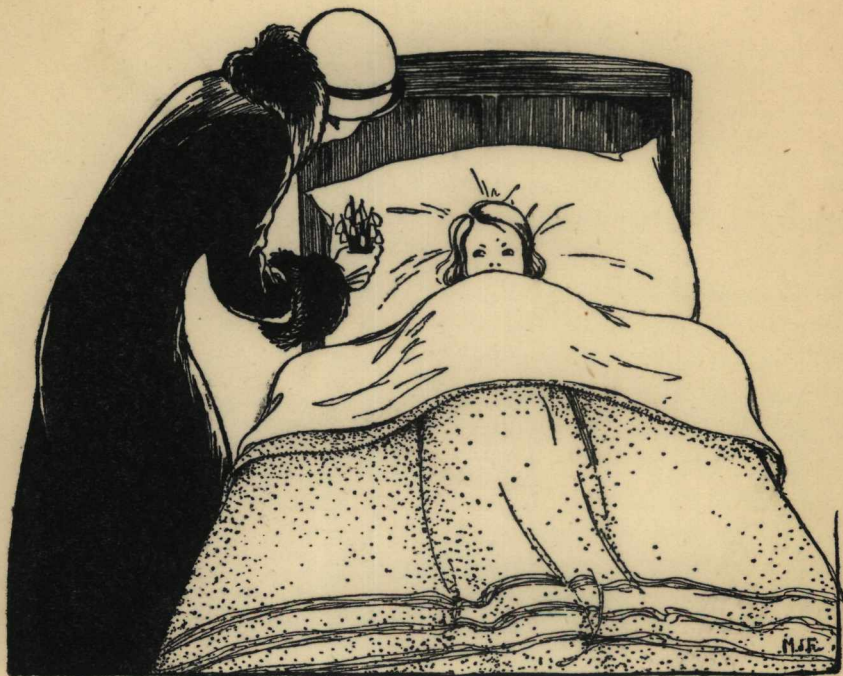
In plaats van dadelijk naar haar huis te gaan, stapte de juffrouw bij haar buurmeisje binnen.

„Ik heb wat voor je meegebracht,” zei ze, en meteen hield ze het bosje sneeuwkllokjes in de hoogte.

„Sneeuwkllokjes!” riep het meisje. „Hoe kan dat?”

„Dat zie je,” zei de juffrouw.

„Maar het is toch nog geen lente?” vroeg het meisje weer.

„Ik heb wat voor je meegebracht.”

„Jawel,” zei de juffrouw blij. „Anders waren de sneeuwkllokjes er niet.”

Ze zette ze in een glaasje met water voor het bed van het zieke buurmeisje en toen ging ze weer weg.

Het buurmeisje lag alleen met de sneeuwkllokjes. Ze durfde nu met haar neus een eindje verder boven de dekens uit te komen. Want de buurjuffrouw had gezegd, dat het lente was.

Gezellig, die knikkende, witte kopjes zoo vlak bij haar bed. Net

of ze minder alleen was dan anders. Net of ze zich minder verveelde.

Ze keek de sneeuw klokjes aan alsof het vriendinnetjes van haar waren.

En toen ze daar zoo stil lag, toen kon ze in die stilte alles zoo goed hooren, dat ze opeens het liedje verstond:

Klinge — leie,
Bim — bam — beie,
'k Ben het blij
Lentekind.

Het blij lentekind! Allemaal blij lentekinderen in haar kamer. Een kamer vol lentekinderen! Nu moest ze toch maar heel gauw beter worden. Want wat zou het zonde zijn, als de lente er was en zij kon niet naar buiten!

De sneeuw klokjes merkten wel, dat hun liedje verstaan was. „Laten we haar gauw beter maken,” zeiden ze tegen elkaar. Ze klingelden hun liedje tot het een wiegeliedje werd en het buurmeisje er bij in slaap viel.

En ja hoor, toen ze wakker werd, was ze al een stuk beter. En toen ze een stuk of wat van die heerlijke slaapjes geslapen had, kwamen er al rose kleurtjes op haar wangen.

En toen de sneeuw klokjes al lang verdord waren en het buiten werkelijk op lente leek, toen kwam het buurmeisje buiten in de zonnige straat en zong:

Klinge — leie,
Bim — bam — beie,
'k Ben het blij
Lentekind.

Want ze was nu zelf een lentekind.

3. De das van boer Gijs.

Boer Gijs was een ontzettende knorrepot.

Tegen zijn knechts bromde hij en tegen zijn boerenmeiden en tegen zijn vrouw en tegen zijn kinderen en tegen zijn koeien

en tegen zijn paarden en tegen zijn schapen en tegen het weer; tegen alles en iedereen.

Boer Gijs was ook een ontzettende kou-kleum.

In den winter liep hij met twee paar wollen sokken over elkaar en dan nog hooi in de klompen. En twee wollen truien en een groote, dikke, zware jas en een bonten muts over de ooren — o, en nou vergeet ik nog de dikke, wollen das, die zijn hals en bijna zijn ooren bedekte. En die das mocht ik heelemaal niet vergeten, want daar zouden we het juist over hebben.

Die das had het het moeilijkst van allen. Want als boer Gijs alleen op den weg liep en er niemand was, waar hij tegen kon brommen en mopperen, dan mopperde hij maar zoo'n beetje in zichzelf. En nu was 's winters die mopperende mond van boer Gijs bedekt door de dikke wollen das; dus wie moest er anders de standjes en de booze praatjes van boer Gijs opvangen

dan diezelfde das, die dikke, wollen das?

Ze liet maar alles stilletjes over zich heen gaan en gaf nooit antwoord. Dat was maar gelukkig ook, want anders zou je de hevigste ruzie gezien hebben midden op den weg, terwijl er toch niemand anders was, waar boer Gijs ruzie mee kon maken.

Op een keer in den winter liep boer Gijs weer dik ingepakt tussen de akkers en de boerin was thuis gebleven.

Daar kwam een oud, verkleumd koopvrouwje aan de deur.

„Moet de juffrouw niet wat van me koopen?” vroeg ze vriendelijk.

Nu was de boerin zoo hartelijk en aardig, als boer Gijs onhartelijk en onaardig was.

„Moet de juffrouw niet wat van me koopen?”

„Kom maar binnen, vrouwtje,” zei de boerin, „want 't is veel te koud voor zoo'n oud mensch,” en ze bracht haar zelf een kopje heete koffie.

„Moet de juffrouw niet wat van me koopen?” vroeg het oude vrouwtje weer.

M.F.

De boerin bleef lachen, maar . . .

De boerin dacht na. Nee, ze was eigenlijk van alles voorzien.

„Och,” zei ze zuchtend, „ik wou, dat je me een middeltje kon verkopen om mijn man van zijn knorrigheid af te helpen.”

Ze wist niet, dat het oude vrouwtje eigenlijk een toovervrouwtje was.

„Zoo, wou U dat zoo graag?” zei het oude vrouwtje.

„Ja,” zuchtte de boerin, „'t is al maar mopperen, al maar mopperen.”

Het oude vrouwtje wist dat wel. Ze had boer Gijs wel eens op den weg ontmoet, hoe hij, diep in zijn das gedoken, ook nog liep te mopperen, als er geen mensch bij was.

Ze dacht even na.

„Misschien heb ik wel wat voor U,” knikte ze ernstig.

De boerin lachte. Dat zou heerlijk zijn, als je zulke middeltjes aan de deur koopen kon.

Maar de oude vrouw pakte kalmpjes haar koffertje uit en legde een wollen das voor de boerin neer.

„Als de juffrouw die nu koopt,” zei ze, „en stilletjes neerlegt in plaats van de das, die boer Gijs altijd draagt, dan zal de juffrouw eens wat zien.”

De boerin bleef lachen, maar kocht de das toch. Die leek werkelijk wat op de gewone das van boer Gijs, en al geloofde de boerin er niets van, toch ruilde ze dien avond de gewone das om voor de nieuwe.

Natuurlijk was het een tooverdas, maar dat wist ze niet.
En boer Gijs wist het nog minder.

Die kleepte zich den volgenden morgen al mopperend aan.
En vóór hij de deur uit ging, had hij, behalve de twee truien,
de twee paar sokken, de klompen met hooi, de bonten muts en
de dikke, groote, zware jas ook nog de tooverdas aangedaan.

Toen hij weer goed en wel op den weg liep, begon hij weer
als altijd.

„Is me dat ook een weg!” bromde hij.

En een stem vlak bij zijn ooren zei op denzelfden moppertoon:

„Is me dat ook een weg!”

Verbaasd keek hij om en vroeg:

„Wie durft me daar na te praten?”

En een stem vlak bij zijn ooren zei boos:

„Wie durft me daar na te praten?”

„Wel sapperdepruimepit!” barstte boer Gijs los.

En een stem vlak bij zijn ooren zei:

„Wel sapperdepruimepit!”

Hij bleef midden op den weg staan. Zoo'n brutaliteit had
hij nog nooit meegemaakt! En dan niet eens te voorschijn te
durven komen! Die kerel, die daar zulke ruwe woorden tegen
hem gebruikte. Wie had er ooit sapperdepruimepit tegen hem
durven zeggen?!

Hij stampvoette.

„Is 't nou haast uit?” riep hij.

En een stem dicht bij zijn ooren riep:

„Is 't nou haast uit?”

Toen zei hij maar niets meer en liep zwijgend verder.

Maar toen er een hagelbui kwam en de koude hagelsteen
hem in het gezicht vlogen, kon hij toch niet laten te zeggen:

„Dat ellendige weer tegenwoordig!”

En een stem vlak bij zijn ooren zei:

„Dat ellendige weer tegenwoordig!”

Daar had je het warempel al weer! Hij mocht geen woord meer
zeggen of het werd hem nagebauwd. Maar nu moest en zou
hij weten wie het deed.

„Kom eens op!” schreeuwde hij. „Wie durft mij napraten?”
 En een stem vlak bij zijn ooren riep:
 „Kom eens op! Wie durft mij napraten?”
 „Sapperdekersepit nog an toe!” brieschte boer Gijs.

Kom eens op als je durft.

En een stem vlak bij zijn ooren brieschte terug:

„Sapperdekersepit nog an toe!”
 't Leek wel of die stem uit zijn das kwam! Maar dat was toch te gek! En probeeren of het zoo was en dan misschien kou vatten, brr, nee, dan wou hij nog liever zijn mond maar houden en zoo maken, dat die stem ook niet meer zoo tegen hem mopperde.

Wacht! Hij zou eens probeeren, als hij wat vriendelijks zei, of die stem het dan ook deed.

„Kom,” zei hij opgewekt, „ik ga eens naar huis. Eens kijken hoe het met moeder de vrouw staat.”

En de stem vlak bij zijn ooren zei vriendelijk:

„Kom, ik ga eens naar huis. Eens kijken hoe het met moeder de vrouw staat.”

Wat klonk dat anders dan zooeven! Vreemd! daar had hij nooit op gelet, dat zijn stem zoo heel anders kon klinken dan wanneer hij bromde.

Nog eens probeeren, hoe dat klonk.

„Misschien heeft ze wel een lekker kopje koffie voor me klaar,” zei hij plezierig en handenwrijvend.

En de stem vlak bij zijn ooren zei:

„Misschien heeft ze wel een lekker kopje koffie voor me klaar.”

Tjonge, tjonge, hij wist niet, dat zijn eigen stem zoo vriendelijk

kon klinken. 't Was toch heel wat anders dan zooeven. Eens probeeren, hoe ze thuis en in de schuur en in de stallen zouden kijken, als hij vaker die vriendelijke stem opzette.

Thuis deed hij zijn das, zijn jas, zijn bontmuts en zijn klompen met hooi uit en kwam binnen met nog twee truien aan en twee paar sokken.

„Vrouwtje,” zei hij, „heb je nog een kopje koffie voor me?”

Er was geen stem bij zijn oor, die hem napraatte, maar wel een vrouw, die verrast opkeek bij het hooren van zoo'n vriendelijke stem. Zou het werkelijk geholpen hebben, het middelje van de koopvrouw? Maar misschien had ze zich vergist en verkeerd gehoord. Daar zoo zou hij wel weer beginnen te mopperen.

„Ja,” zei ze, „de koffie is nog heet.”

„Mooi,” zei boer Gijs, „dan kom ik hier eens een gezellig bakje koffie drinken.”

De vrouw wist niet hoe ze het had. Wat was die man gauw veranderd!

En boer Gijs?

Die merkte al gauw, dat, das of geen das, ieder knorrig woord met een knorrig woord werd beantwoord en ieder vriendelijk woord met een vriendelijk woord. En toen hij dat geleerd had, vond hij het veel gezelliger om vriendelijke woorden te hooren en daarom bleef hij er maar bij om voortaan vriendelijk tegen alle menschen te zijn.

En toen hij zoo ver was gekomen, was de das van het oude vrouwtje geen tooverdas meer, maar een gewone, dikke, wollen das als alle andere dikke, wollen dassen.

4. Van een arm jongetje.

Er was eens een jongetje, dat was zóó verschrikkelijk arm! Hij had een kamer vol speelgoed, een electrischen trein, rails, die lang genoeg waren om door de heele kamer te leggen, een stoomboot, die door het bad kon varen, een bouwdoos, een mecano, en nog veel en veel meer, om van zijn boeken nog maar niet eens te spreken. En toch was hij zóó verschrikkelijk arm, dat ik hoop, dat jullie nooit zoo arm zult zijn.

Denk je misschien, dat hij geen vader of moeder meer had?

Jawel, hij had een vader en een moeder, die heel veel van hem hielden en die telkens bedachten hoe ze hem toch een plezier konden doen. En toch was hij zóó verschrikkelijk arm.

Denk je misschien, dat hij niet gezond was? Dat hij stil op best moest liggen en nooit wilde spelletjes mocht doen?

Hij was zoo gezond als een visch en hij mocht alles doen, waar hij maar zin in had. Maar toch was hij zóó verschrikkelijk arm.

Denk je misschien, dat hij niet goed leeren kon en dat hij standjes kreeg om dingen, die hij niet beter kon, al deed hij nog zoo zijn best?

Hij leerde zóó gemakkelijk, dat hij wel nummer één van de klas had kunnen zijn, al was hij het nu niet. Hij kreeg op school nooit standjes, want er viel niets op hem aan te merken. En thuis kreeg hij geen standjes, omdat zijn vader en zijn moeder zoo erg veel van hem hielden. En toch was hij zóó verschrikkelijk arm.

Hij was zoo arm, omdat hij niet blij kon zijn.

Als jullie zoo'n kast vol met speelgoed had, dan zou je niet weten wat je beginnen moest van blijdschap.

Maar nu was het juist zóó bij hem, dat hij het heel gewoon vond om zoo'n kast met speelgoed te hebben. Hij wist niet, dat het ook wel anders kon en dat er wel kinderen bestonden met heelemaal geen speelgoed. En daardoor was hij er heelemaal niet blij mee. Hij kon met een verveeld gezicht en een ontevreden mond zijn spoortrein door de kamer laten rijden en er naar kijken of het zijn spoortrein niet was, of het hem heelemaal

niet aanging. Dan kon hij in een hoekje van zijn gezellige speelkamer gaan zitten met een boek op schoot, een beetje in het boek bladeren, zonder recht te zien wat er in stond, maar gespannen lezen en blij zijn, als het goed afliep, neen, dat kon hij niet.

Zijn vader en moeder vonden het erg verdrietig, dat hun Nico niet blij kon zijn. Ze deden er toch zoo hun best voor.

Op een keer hadden ze er wat op bedacht. Ze vonden het heel moeilijk, maar toch deden ze het.

Iederen Maandag na vier uur kwam het jongetje van den schoenmaker om de kapotte schoenen van Nico en zijn vader en moeder weg te halen. Nico's moeder kende den schoenmaker wel. Het was zoo'n gezellige vader en ze hadden zes zulke

Dan kon hij in een hoekje van de gezellige speelkamer gaan zitten.

gezellige kinderen. Daar was het jongetje, dat de schoenen kwam halen, er één van.

Moeder was stilletjes bij den schoenmaker geweest, maar daar wist Nico niets van. En ik vertel jullie ook niet, wat ze daar gedaan had. Maar toen het loopjongetje, dat Dirk heette, en even oud was zoowat als Nico, op een Maandag weer kwam, vroeg moeder hem of hij wel een poosje in de speelkamer van

M.J.F.

Nou, dat was ook een vraag!

Nico wou komen. Nou, dat was ook een vraag! Natuurlijk wou Dirk dat wel.

Eerst kon Dirk niet genoeg krijgen van het rondkijken in die heerlijke kamer met die rails en dien trein en al dat geweldig mooie, dat er te zien was. En toen begon hij met een vuurroode kleur te spelen, net zoo lang tot hij heelemaal vergat, dat hij niet thuis was.

Nico zat stil in een hoekje naar buiten te kijken. Hij verveelde zich. Hij vond het best, dat Dirk met zijn dingen speelde, maar wat had hij daaraan?

VAN DRIE TANTE'S.

Ze gingen meestal samen naar school. (Blz. 27.)

Toen het tijd was voor Dirk om naar huis te gaan, zei Nico's moeder:

„Wou je wel een poosje hier blijven?”

Dirk knikte met glanzende oogen.

„Maar vader en moeder kunnen me niet missen,” zei hij dadelijk daarna.

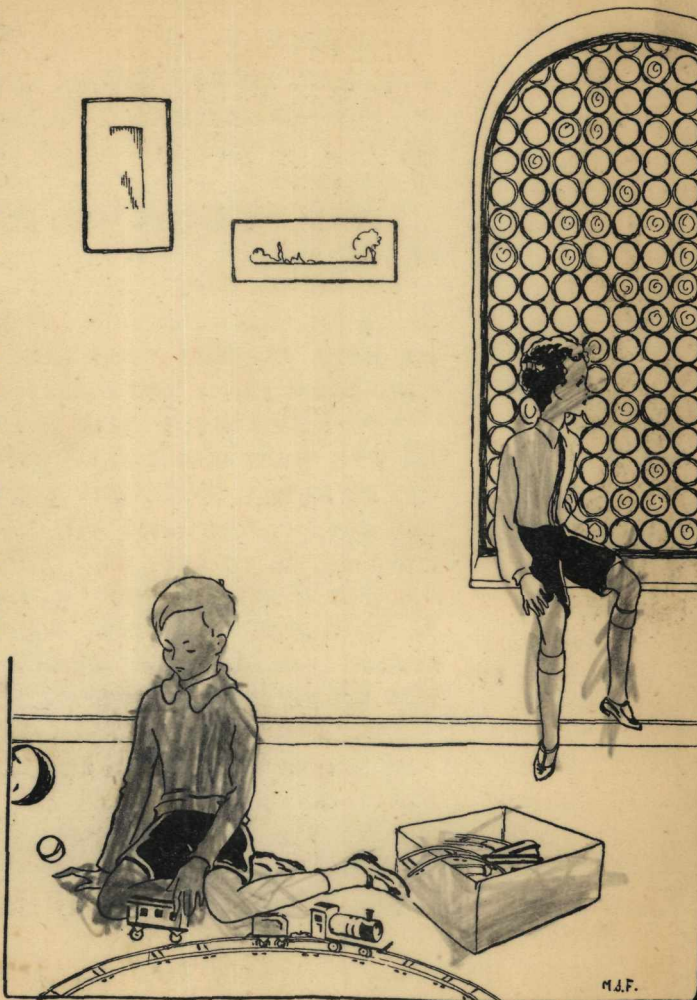
„Dat komt wel in orde,” zei Nico's moeder vroolijk. „Dan mag Nico wel zoo lang in plaats van jou bij jullie thuis komen.”

Nico keek op en moest nu toch even lachen. Het was natuurlijk een grapje.

Maar het was geen grapje. Moeder legde uit, dat de schoenmaker het al lang goed gevonden had en dat Nico er een poosje mocht logeeren.

Nico wist niet of hij het prettig moest vinden of naar.

Maar Dirk was in de wolken. Zoo iets gebeur-

Hij vond het best, dat Dirk met z'n dingen speelde.

de alleen maar in sprookjes. Dat je ineens midden in een kamer met speelgoed zit en er blijven mag ook!

En zoo kwam Nico in het huis van den schoenmaker en de schoenmakersvrouw en de vijf schoenmakerskinderen.

Eerst zal ik maar vertellen, hoe het met Dirk ging.

Die kon de eerste paar dagen haast niet eten van opwinding en blijdschap. Als hij naar school ging, keek hij nog eens en nog eens om naar de speelgoedkamer, en als hij dan eindelijk de deur uit ging, moest hij zich troosten door te denken:

„Als ik uit school kom, is al het speelgoed er nog.”

Hij knikte Nico's moeder telkens zoo vriendelijk toe, dat ze er een blij gevoel van kreeg en soms eventjes verdrietig dacht, dat Nico haar haast nooit zoo toeknikte.

Een klein beetje naar huis verlangen deed hij wel, want hier had hij geen gezellige broertjes en zusjes. Maar het was toch maar voor een poosje, dus over een paar weken was hij weer bij ze in huis. Het zou wel moeilijk zijn om dan al dat speelgoed goeiendag te zeggen. Maar misschien mocht hij wel eens terugkomen om er weer mee te spelen, en dan kon hij er met Nico samen mee spelen.

Dat bed van hem, dat was toch zoo iets prachtigs! Veel zachter dan thuis. En dan heelemaal alleen in het bed te slapen! Zoodra hij zijn hoofd op het heerlijke kussen had neergelegd, sliep hij. En 's morgens moest hij met moeite wakker worden gemaakt.

Ja, ja, 't was me een leventje hier in het huis van Nico.

En Nico?

Die stond eerst raar te kijken, toen hij den eersten dag na schooltijd een donkerblauwe zak kreeg en in plaats van Dirk kapotte schoenen moest weghalen bij de huizen van de menschen.

En Nico?

Toch was het wel een gezellig spelletje, zoo heel anders dan de spelletjes, die hij thuis speelde en die hem zoo verveelden.

En wat ook zoo gezellig was: al die kinderen rondom de tafel, die ik weet niet hoeveel met hun vader en moeder te bepraten hadden; die soms een beetje kibbelden met elkaar en dan weer de dikste vriendjes waren.

Het eten was een beetje raar. Heel anders dan thuis. Maar geen trek hebben, daar moest je hier niet mee aankomen. Dat merkte Nico al den eersten dag.

Wat konden die zusjes en broertjes van Dirk flink eten! En wat konden ze lachen, als één van allen wat grappigs zei.

Nico kon eerst nog niet zoo hartelijk meelachen, en hij begreep ook nog niet zoo best de grapjes van die broertjes en zusjes onder elkaar. Maar toen er een paar dagen voorbij waren, lachte hij bijna het smakelijkst mee van allemaal.

Voor spelen bleef er niet veel tijd over. Na schooltijd schoenen halen, dan eten, och en dan was het haast weer tijd om naar bed te gaan.

Nico sliep in één bed met een grooter broertje van Dirk.

Wat moest je stil liggen om het andere jongetje niet te storen! Maar je sliep er even goed om. Want van het schoenen halen werd je zóó moe, dat je eigenlijk naar je bed verlangde.

De tweede week kon hij toch wel eens even verlangen naar zijn eigen kamer met speelgoed, naar zijn eigen, zachte bed, naar zijn eigen, vrijen tijd, als hij uit school kwam, en vooral naar zijn eigen vader en zijn eigen moeder.

En toen de derde week om was, vroeg hij heel verlegen aan den schoenmaker, hoe lang hij nog blijven moest.

„Waarom vraag je dat?” zei Dirks vader. „Heb je het hier dan niet prettig?”

„Jawel,” zei Nico, en zijn lip begon een beetje te trillen, „maar ik wou toch wel weer graag bij vader en moeder zijn.”

„Vindt je het daar dan prettiger?” vroeg de schoenmaker. Nico knikte alleen maar.

„Je moeder dacht anders, dat je het er heelemaal niet prettig vond. Want je was nooit blij en tevreden.”

„O jawel,” zei Nico, en zijn lip trilde nog meer. „Nu wel. Ik zou nu wel blij en tevreden zijn. Als ik maar eerst weer thuis was.”

„Dat zullen we dan eens zien,” zei de schoenmaker. „Ga nu maar eerst naar bed.”

Hij was niet meer de arme jongen van vroeger.

En Nico ging naar bed. Maar hij kon haast niet inslapen.

„Dat zullen we dan eens zien,” had Dirks vader gezegd. Dus zou hij misschien weer naar huis mogen? Stel je voor! Zou hij morgenavond weer in zijn eigen bed liggen bij vader en moeder thuis? Wat zou hij blij zijn!

Blij! Dat woord had hij vroeger niet eens gekend.

Het was een jongen met stralende oogen en roode wangen van blijdschap, die den volgenden middag bij vader en moeder binnenstormde. Ze konden haast niet gelooven, dat dat dezelfde Nico was. Hij was niet meer de arme jongen van vroeger, dat zagen ze dadelijk.

En toen hij aan tafel zat en al maar praatte en al maar vertelde — en toen hij zijn speelgoedkamer binnenliep en ieder ding opnam en met blijde oogen bekeek — en toen hij in zijn eigen bed lag en vader en moeder toeknikte van onder de dekens, zooals hij ze nog nooit had toegeknikt — toen wisten ze, dat hij geen arme jongen meer was, maar rijk en blij en tevreden.

En Dirk? Die zat weer aan tafel met zijn broertjes en zusjes en wist niet wie hij het meest aan moest kijken, en waarvan hij het eerst vertellen moest. Wat was hij gelukkig, dat hij weer

gewoon thuis was! Maar Dirk had het niet noodig gehad om van huis te gaan. Dirk was nooit arm geweest.

5. Waarom er in de tulpen stoeltjes zijn.

Je hebt zeker wel eens gezien, dat binnen in de tulpen een stoeltje is? Een leuk, driekantig stoeltje, met zes donkere soldaatjes er om heen.

Maar hoe dat komt en waarom dat is, dat weet je niet.

Ik heb het aan de tulpen gevraagd en die hebben het me alles verteld. En omdat ik het nu weet, zal ik het jullie vertellen.

In bloemenland was een alleraardigst klein prinsesje. Haar jurkje was van rozeblaadjes; haar paleis was van wingerdranken met vensters van dauwdruppen en bedjes van mos.

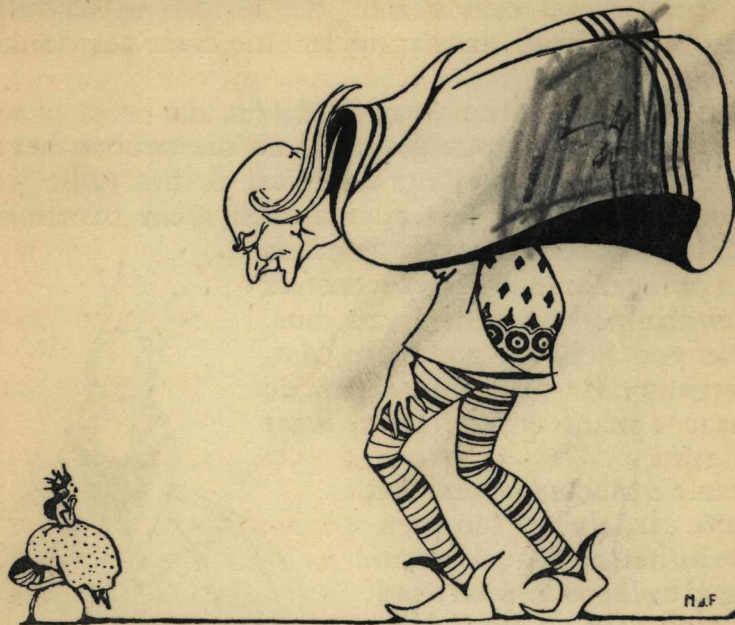
Ze was zoo licht en zoo klein, dat, als ze ergens naar toe wou reizen, de wind haar opnam en neerzette, waar ze wou zijn.

Elk van de bloemen vond het een groote eer, als het bloemenprinsesje bij hen op bezoek kwam. Ze vroegen wle eens aan den wind: „Toe, breng haar bij mij.” Maar de wind luisterde er nooit naar en deed alleen maar wat het bloemenprinsesje wou. Hoe kon hij zich ook aan al die bloemen storen? Dan zouden al de anderen weer ontevreden zijn. Maar omdat die wind altijd prinsesje's zin deed, werd ze wel 'n beetje 'n verwend prinsesje. Ze bedacht iederen dag wat anders en dan moest het maar dadelijk gebeuren.

... een alleraardigst klein prinsesje.

Of de wind al zei: „Maar, prinsesje, je bent zoo teer en het is nog zoo koud. De groote menschen uit menschenland zijn zelfs bang voor me, nu ik zoo koud ben. En nu wou je met me op reis?” het kon het prinsesje allemaal niets schelen. Als zij met den wind mee wou, dan moest dat gebeuren en daarmee afgeloopen.

„Lieve, oude wind,” vleide het prinsesje . . .

De oude wind had er echt wel eens zorg over. Hoe moest dat toch, hoe moest dat toch met dat koppige kleine ding? Als het zoo doorging, liet ze zich nog eens naar de ijslanden brengen, waar geen bloemen konden zijn en waar dus zeker zoo'n teer bloemenprinsesje het niet uit kon houden.

Het was op een keer in de lente, dat het prinsesje weer met den wind mee wou. Het heette wel lente, maar het was nog zoo koud, dat de kachels brandden in de huizen en dat de bloemen, die er al waren, in elkaar doken om maar zoo min mogelijk kou te vatten.

„Lieve, oude wind,” vleide het prinsesje. „Mag ik weer op reis?”

De oude wind probeerde een streng gezicht te zetten en zei:
„Nee, kind, dat gaat niet. Het is zoo guur en koud. Je moest nu maar thuis blijven in je wingerdpaleis. Kijk maar door de dauwvensters naar buiten, dan denk je gewoon, dat je werkelijk buiten bent.”

Het prinsesje lachte hem uit.

„Stilzitten op mijn paddenstoeltje en dan maar denken, dat ik op reis ben?! Toe nou, lieve, oude wind!”

Maar de wind wilde er niets van weten.

„Weet je wat,” zei het prinsesje. „Neem me mee naar warme landen. Daar is toch geen koude wind. Daar word je van zelf warm.”

En ze zei het zoo lief, dat de wind, die werkelijk moe was en weinig zin had in zoo'n verre reis, waar hij het nog warm zou krijgen ook, eindelijk maar toegaf.

En zoo ging het verwende bloemenprinsesje op haar eerste groote reis.

Het was prachtig in de warme landen. Nee maar, van zulke bloemen had ze toch nooit gedroomd. En al waren ze nog zoo vreemd en al hadden ze haar nog nooit gezien, toch herkenden ze haar als het bloemenprinsesje.

In één dag bouwden de wonderlijkste klimplanten een tooverpaleis voor haar, dat veel en veel mooier was dan haar paleis bij haar oude kennisjes, de tulpen en de rozen en de sneeuwkllokjes en de dotterbloemen, en de madeliefjes en al die trouwe kennissen uit het koude land.

En toen de wind na een paar dagen zei:

„Kom, prinsesje, 't is tijd om op te stappen,” toen schrok ze er werkelijk van en zei tegen den wind:

„Hè toe, laat me hier maar blijven. 't Is hier zoo heerlijk in dit nieuwe paleis.”

„Ben je dan al je goede vriendjes vergeten?” vroeg de wind ontevreden.

„Je mag ze hartelijke groeten van me geven,” lachte het prinsesje, „en zeg hun maar, dat ik het hier best heb en dat ik hier maar blijf.”

Toen is de wind verdrietig naar huis gereisd en durfde haast

geen antwoord geven, toen alle bloemen hem vroegen waar hij hun lieve bloemenprinsesje toch had gelaten.

„Ze komt niet terug,” zei de wind.

En toen de bloemen merkten, dat het werkelijk ernst was, lieten ze allemaal hun kopjes hangen.

„Kun je haar niet halen?” vroegen ze.

„Ze wil niet,” zei de wind. „Ze denkt, dat ze het daar beter heeft.”

„Zijn we dan niet goed genoeg voor haar geweest?” vroegen de bloemen.

„Ik weet het niet,” zei de wind. „Ik weet alleen, dat ze daar blijven wil.”

Toen praatten de bloemen dagen lang er over, hoe ze toch konden maken, dat het prinsesje weer terugkwam.

Als ze den wind nu stuurden en lieten zeggen, dat ze alles klaar maakten voor haar ontvangst? Maar dan moesten ze dat ook werkelijk doen. Dan moest ze zoo'n prettig welkom vinden, als ze terugkwam, dat ze heelemaal niet naar de warme landen terugverlangde.

Elk van de bloemen deed zijn best om voor een prettige ontvangst van het prinsesje te zorgen. Ieder bedacht er wat anders

...en durfde haast geen antwoord te geven, toen alle bloemen vroegen...

Elk van de bloemen deed zijn best om voor een prettige ontvangst van het prinsesje te zorgen. Ieder bedacht er wat anders

op. Maar het mooist van allen maakten de tulpen het.

In elke tulp werd een stoeltje neergezet, dat ze een gezellig plaatsje zou vinden om uit te rusten, zoodra ze terugkwam. Om ieder stoeltje heen kwamen zes soldaatjes te staan, die op haar moesten passen en haar alles moesten geven, waar ze om vroeg. Dat zou ze toch wel heerlijk vinden.

De wind ging naar de warme landen en vertelde alles van die lieve, trouwe bloemen. Het prinsesje vond het erg aardig en hartelijk, maar ze zei, dat ze toch liever nog een poosje in haar paleis in de warme landen bleef.

Daar is ze nu nog. En alle bloemen wachten.

En de tulpen wachten en zetten hun stoeltje klaar, waar ze op zitten mag en waar de trouwe soldaatjes de wacht om haar houden.

En de tulpen buigen hun steelen om wat dichterbij den grond te komen. Want het prinsesje is klein en anders kan ze er misschien niet bij komen.

En zoo staan de tulpen met hun stoeltjes en hun soldaatjes en wachten en wachten...

Het prinsesje is nog niet gekomen.

Maar wie weet... wie weet...

6. Van drie Tantes.

Er zijn wel kinderen, die tien tantes hebben, of nog wel meer, — om van de ooms nog niet eens te spreken. Dat is erg gezellig als je er zoo veel hebt.

Maar Joost had er niet zoo veel. Wel een paar mevrouwen, die hij tante noemde, maar dat is lang zoo echt niet. Echte tantes had hij er maar drie.

De eene heette tante Mart. Dat was eigenlijk een tante van Vader, dus nog meer en nog ouder dan een gewone tante. Ze was ook nog dikker en nog verwenneriger dan een gewone tante, zoodat je haar eigenlijk wel voor twee tantes kon rekenen. Dus als je goed nagaat, had Joost vier tantes.

De tweede heette tante Riek. Dat was een zus van Vader.

Ze leek ook erg veel op Vader. En ze had een heele boel leuke kinderen, en één ervan was precies zoo oud als Joost zelf, dus je begrijpt, dat het gezellig was, zoo'n tante te hebben.

En de derde heette tante Jo. Jo kan een jongens- en een meisjes-naam zijn, en dat hoorde ook echt bij tante Jo, want ze kon net zoo goed met je knikkeren als een jongen, en zoo hard loopen, dat je altijd de wedstrijd met haar zou verliezen, als ze je niet meestal expres liet winnen. Tante Jo was de jongste zus van Moeder, maar Joost dacht wel eens, dat ze net een groote zus van hem zelf was.

Dus al had hij niet veel tantes, hij had het toch erg goed met ze getroffen. De eene verwennig, de andere met leuke kinderen, en de derde net een groote zus. Hij was best tevreden.

Nu moet je hooren, hoe hij op een keer op één dag alle drie tantes sprak. Tante Mart logeerde bij hem thuis, dus die zag hij natuurlijk den heelen dag, behalve als hij op school was. Het was altijd een leuke tijd, als tante Mart bij hem logeerde. Ze had een groote fluweelen tasch, waar van alles in was, en daar was ook een klein zilveren doosje in met pepermuntjes of balletjes of dropjes. Als hij tante Mart nu in de gang ontmoette,

wenkte ze hem stilletjes, alsof ze een geheim met hem had. Joost wist van te voren wel, wat dat geheim was: eens even kijken, of er nog wat in dat doosje zat. En er zat altijd wat in het doosje.

Ze had een groote fluweelen tasch

Hij mocht ook aan tafel naast haar zitten, en dat vond hij een heele eer. Ze zei altijd, dat hij zoo flink kon eten. Dat was ook waar, want Joost had altijd honger, als hij uit school kwam, en doordat tante Mart niet meer op school ging, had ze ook lang zoo'n honger niet en kon ze maar niet ophouden te zeggen hoe een kranige kerel ze Joost vond. Dat hoorde hij graag.

Dien eenen dag, toen hij alle drie tantes sprak, ging hij op weg naar school langs het huis van tante Riek, om Peter af te halen. Peter was dat neefje, dat net zoo oud was als hij. Ze gingen meestal samen naar school, dus dat was heel gewoon, dat hij tante Riek zag.

Maar nu komt het van tante Jo!

Toen hij doodgewoon de klas binnenstapte, en nergens aan dacht, hoorde hij ineens een bekende stem: „Dag Joost.”

En... in plaats van de gewone juffrouw van zijn klas, zag hij daar voor de klas staan... tante Jo!

Joost z'n oogen werden zoo groot als guldens. Wat deed tante Jo daar in zijn eigen school? Ze was toch niet ineens een klein meisje geworden, dat met hem school ging?

„Dag... e... dag tante”, zei hij zachtjes en verlegen. En anders was hij nooit verlegen voor tante Jo.

En toen vroeg hij: „Wat komt u hier doen?”

„Ik ben vandaag jouw schooljuffrouw”, zei tante trotsch.

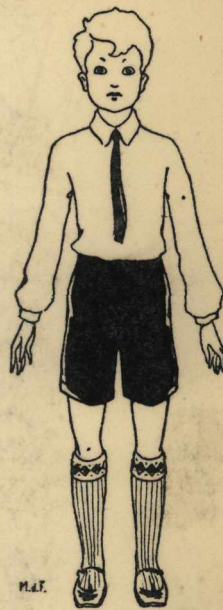
Nee, dat kon Joost maar zoo niet gelooven.

Tante Jo, die net een jongen was, of net een groote zus, die kon toch maar zoo ineens niet je schooljuffrouw zijn geworden?

„Jouw juffrouw is een beetje ziek vandaag,” zei tante. „Niet erg, gelukkig. En nu mag ik jouw juffrouw zijn.”

„O!” riep Joost, veel harder dan je anders op school iets durft roepen, „wat fijn, wat fijn!”

En hij gaf tante Jo zoo maar voor de klas een dikke zoen.

M.H.F.

Joost z'n oogen werden zoo groot als guldens.

De andere kinderen begrepen er niets van. Wie gaf nou op school aan een juffrouw, die je nog nooit had gezien, een zoen!

Maar Joost legde het ze dadelijk uit.

„Ze is mijn tante. Ze is tante Jo!” riep hij blij.

Tante Jo lachte.

„Nou moet jullie me niet allemaal tante Jo gaan noemen, hoor,” zei ze maar gauw tegen de andere kinderen. „Ik ben alleen maar de tante van Joost.”

Joost was trotsch, dat begrijp je. Stel je voor, zijn tante schooljuffrouw, en hij had het heelemaal niet geweten!

Telkens als hij een beurt kreeg, zei hij: „Ja tante” of „nee tante”, dat de kinderen toch vooral niet zouden vergeten, dat het zijn tante was.

Na school ging hij gearmd met tante de school uit, en toen tante Jo den anderen kant uit moest, liep hij gauw nog even bij tante Riek aan om dat groote wonder te vertellen, en toen

naar huis om het aan vader en moeder en tante Mart te vertellen. Ze hadden het wel geweten thuis, maar stilletjes voor hem geheim gehouden, om hem te verrassen.

Drie dagen bleef de echte juffrouw een beetje ziek, en toen kwam ze weer op school. Joost vond het natuurlijk wel prettig,

... gearmd met tante

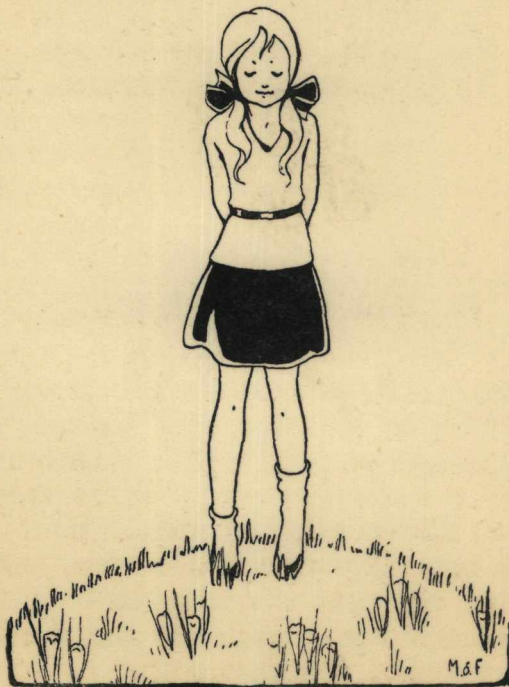
dat ze beter was, maar erg, erg jammer, dat tante Jo nu niet meer zijn juffrouw was.

Gelukkig bleef tante Mart toen nog een poosje logeeren, met haar fluweelen tasch en haar zilveren doosje, en dat maakte veel goed.

Maar had hij nu niet nog beter getroffen met zijn drie tantes, dan andere kinderen misschien met tien? Eén met gezellige kinders, één met een zilveren doosje met pepermuntjes, en één, nou, één tante, waar alle kinderen van de klas juffrouw tegen moesten zeggen, en hij alleen tante!

7. Die Nufjes.

Er wonen dametjes in den tuin,
Elk met een mooi japonnetje;
Ze staan daar in het groene gras
Te pronken in het zonnetje.

Eén is in 't paars, een ander wit,
Een derde in 't oranje;
Ze hebben allen om zich heen
Een keep van groene franje.

Ze zijn verbazend keurig op
Hun mooie, dunne kleedje;
Want 't is zoo dun en in den tuin
Is 't gauw versleten, weet je.

En als hun jurk versleten is,
Die kleine, sjieke jufjes,
Dan willen ze er niet meer staan;
Wat zeg je van die nufjes?

De dametjes zijn crocusjes;
Ze staan met hun japonnetjes
Van paars, oranje en van wit,
Te pronken in het zonnetje.

8. Vader's schoolrapport.

In den goeden, ouden tijd waren alle kinderen altijd zoet.
Jullie grootvaders en grootmoeders hebben niet eens aan
stoute dingen gedacht, toen ze nog klein waren.

Het is eigenlijk wel een beetje om je te schamen, dat er tegenwoordig zooveel stoute kinderen zijn. Maar misschien, als jullie groot bent geworden en zelf vader en moeder bent, misschien dat je dan wie weet hoe zoet bent geworden. En dan vergeet je het ook wel weer, dat je wel eens stout bent geweest, toen je nog een jongetje of meisje was.

Wim had het anders nogal getroffen. Want die zijn vader was vroeger niet altijd zoet geweest. En zijn moeder ook niet.

Dat scheelt altijd, als je zelf eens een keer bij ongeluk stout bent en je weet, dat je vader en moeder daar vroeger ook wel eens last van hebben gehad. Dan weet je tenminste, dat het terecht kan komen.

Want Wim's vader en moeder waren nu nooit meer stout. Maar vader vertelde wèl, dat zijn vader en moeder, toen die klein waren, werkelijk zoet waren geweest.

Als het een beetje donker werd en toch nog te licht om de lamp op te draaien, dan konden vader en moeder soms zoo gezellig vertellen uit den tijd, dat ze kleine kinderen waren.

Sommige groote menschen weten er later niets meer van te vertellen, hoe ze vroeger waren. Maar Wim's vader en moeder hadden alles onthouden.

Moeder had nog schriften van school en een naailap.

En zelfs had Wim in de linnenkast op een keer een pop zien liggen. Wim keek nooit naar poppen om. Dat was iets voor meisjes. En Wim's zusje was nog te klein om met poppen te spelen. Maar toen hij daar tusschen twee stapeltjes linnengoed twee poppeschoentjes door zag kijken, en boven op een trapje ging staan om te zien waar de poppeschoentjes aan vast zaten, en toen hij daar een pop zag liggen met lange blonde krullen en een grappig jurkje zooals tegenwoordig nooit een pop droeg, toen vroeg hij toch nieuwsgierig aan moeder, waar die pop vandaan kwam en van wie ze was.

En moeder vertelde...

En moeder vertelde, dat het haar pop was en dat ze haar gekregen had, toen ze acht jaar was.

En vader — al had die natuurlijk geen pop — had in zijn boekenkast ook een stapeltje schriften. Wim had er nog nooit in gekeken, maar hij wist wel, dat het schriften uit vader's schooltijd waren.

Nu had Wim erg veel last met netjes schrijven. Hij begreep het maar niet, hoe anderen dat zoo makkelijk en keurig konden leeren. En dan moest je vader zien schrijven! Zoo echt manachtig! Zoo zou hij het wel nooit leeren.

En op een keer, toen vader zijn boekenkast opruimde, kwam het stapeltje schriften te voorschijn en vroeg Wim of hij ze eens mocht bekijken.

Hij sloeg ze open, en o! wat was dat een verrassing! Vader had vroeger nog veel leelijker geschreven dan Wim het nu deed.

Toen vader zijn eigen schrift nog eens weer zag, kreeg hij er haast een kleur van.

„Wat hebt u leelijk geschreven,” zei Wim blij.

„Ben je daar zoo blij om?” vroeg vader.

„Ja,” knikte Wim. „Misschien ga ik ook later zoo netjes schrijven als u het nu doet.”

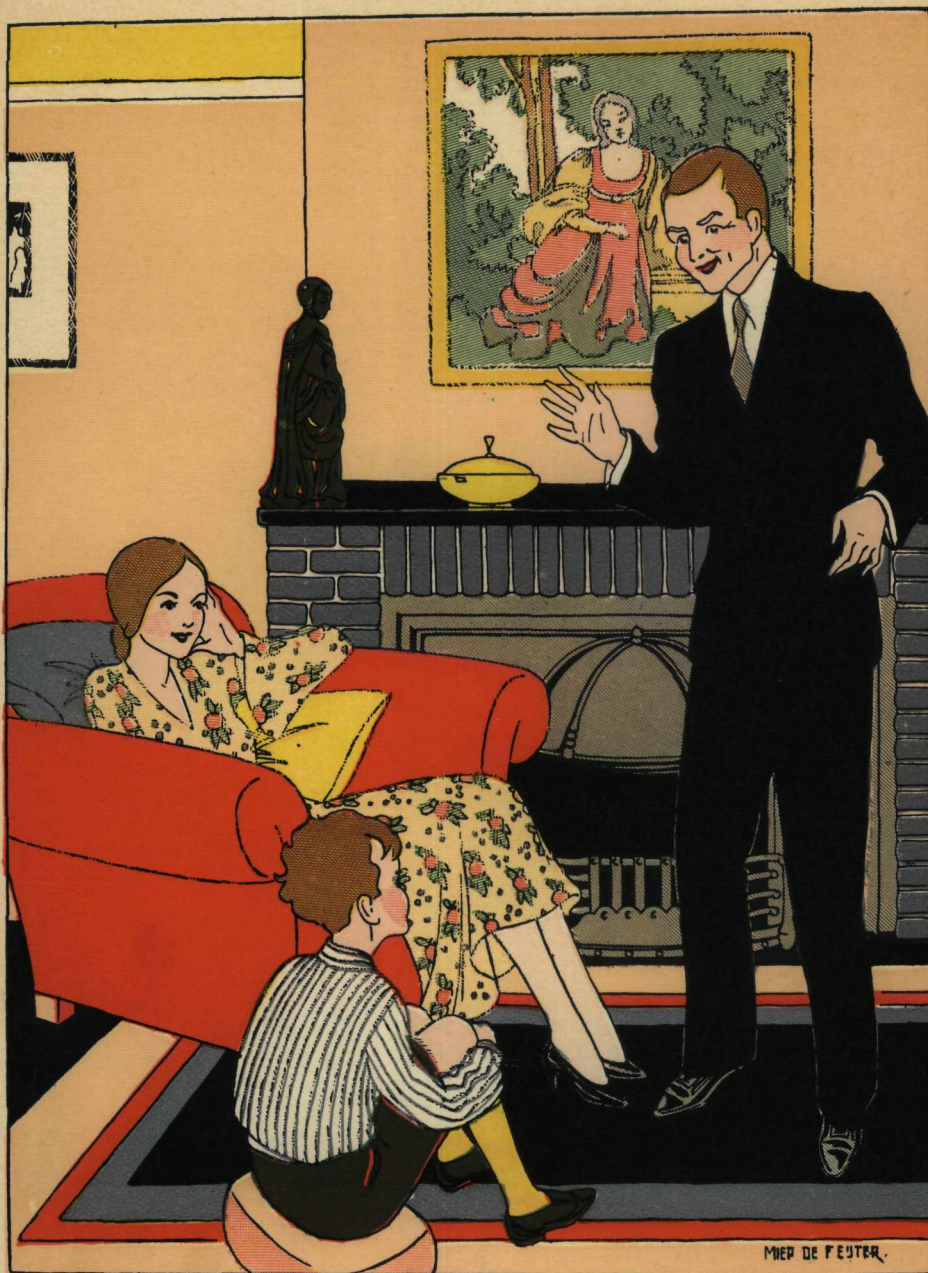
Vader begreep dat heel goed en liet Wim stilletjes de schriften doorbladeren.

Nu moet ik er eerlijk bij vertellen, dat Wim's vader vroeger echt wel een beetje erg slordig was geweest. Als je geen mooie letters kunt schrijven, dat kun je niet heelemaal helpen, maar inktmoppen en doorhalingen — op iedere bladzij wel vier of vijf — dat is toch wel een beetje erg.

Wim's vader schaamde zich er wel voor en was blij, dat het later allemaal zoo goed in orde gekomen was.

Toen Wim met een kleur van plezier al de schriften doorkeek en er een paar keer een fout in gevonden had, die vaders meester niet eens had gezien, vond hij ineens tusschen de schriften een klein boekje liggen.

Vaders schoolrapport!

VADER'S SCHOOLRAPPORT.

,... dan konden vader en moeder soms zoo gezellig vertellen... (Blz. 31.)

„O,” zei vader. „Laat ik dat maar eerst zelf doorkijken.”
„Nou,” zei Wim goedig, „ik vind het niet zoo erg, als het niet zoo best is.”

En toen durfde vader het laten zien.

Het viel Wim nogal mee. Wat was vader knap in rekenen geweest! Hij had er een 4 voor en het ging maar tot 5.

Alleen schrijven was niet zoo bijzonder, maar dat begreep Wim wel, nu hij de schriften gezien had.

Onderaan het lijstje schrok Wim toch even. Voor gedrag een $2\frac{1}{2}$!

„ $2\frac{1}{2}$ was toen voldoende,” zei vader er gauw bij.

„Wat had u gedaan op school?” vroeg Wim nieuwsgierig. Hijzelf had voor gedrag meestal een 8.

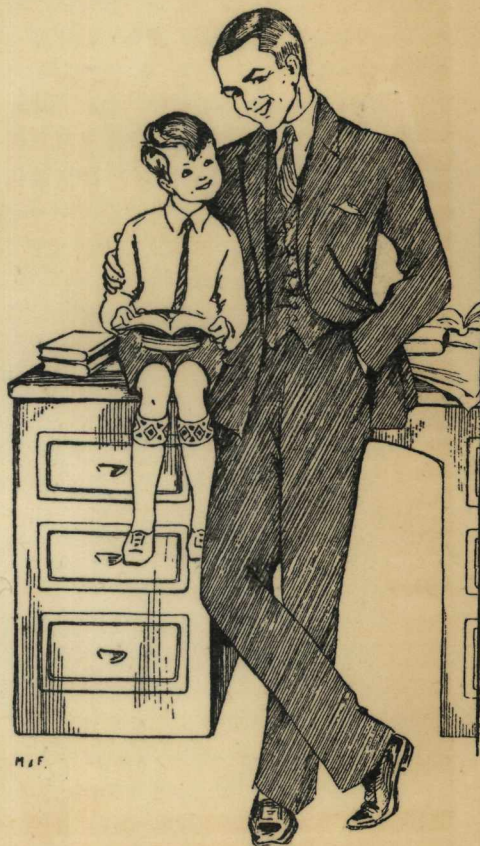
Vader wist het heusch niet meer. Wat had hij toch gedaan, waardoor hij die keer een $2\frac{1}{2}$ voor gedrag had? Want hij dacht echt, dat hij een beetje zoet was geweest op school.

„O ja,” zei vader ineens. „Nu weet ik het weer.” En zijn gezicht stond nu heel ernstig.

„Vertelt u het eens,” vroeg Wim.

En vader vertelde, dat het kort voor het rapport gebeurd was en dat zijn meester het daarom nog niet vergeten was, toen hij het cijfer voor gedrag op moest schrijven.

Er zat in vaders klas een jongetje, dat erg vaak thuis moest blijven, omdat hij ziek was. Hij zag er smal en teer uit en als

Wat had U gedaan op school?

hij naarschoolging, moest hij altijd heel erg ingepakt worden, omdat hij anders dadelijk weer ziek werd en weer thuis zou moeten blijven.

Met de anderen spelen, die echt wilde jongensspelletjes, kon hij nooit. En als hij op de speelplaats was, moest hij zich weer bijna tot het puntje van zijn neus inwikkelen.

En er was een andere jongen in de klas, een lange, forsche jongen met een paar stevige vuisten, die geweldig sterk was en in het vechten bepaald wel nummer één van de klas had kunnen zijn. Had kunnen zijn. Maar die jongen had er plezier in om alleen met jongens uit een lagere klas te vechten. Dat was altijd veiliger! Je kon nooit weten of een jongen uit je eigen klas je niet de baas zou zijn.

Het smalle, teere jongetje was pas weer ziek geweest en voor 't eerst, ingepakt en wel, op school. En toen ze op de speelplaats kwamen, had vader opeens gemerkt, dat de groote, sterke jongen — hoe hij heette, wist vader niet meer — aldoor om het pas genezen kereltje heen draaide en hem plaagde met een lijzige stem, waar een gezonde jongen direct om aan het vechten gegaan zou zijn — plaagde om de das, om de dikke wollen muts, om den opgezetten kraag. Het jongetje kreeg een vuurroode kleur, maar begreep, dat hij nooit zou kunnen vechten tegen dien langen kerel.

Eventjes luisterde vader toe. Maar toen ineens werd hij zoo driftig op dien jongen, die alleen maar durfde plagen, omdat hij wist, dat de ander niets terug kon doen, dat hij midden op de speelplaats tegen hem opsprong en met driftige vuisten er op los sloeg. De groote jongen had een bloedneus gekregen, en toen vader eindelijk moe en buiten adem ophield met vechten, was de jongen met zijn bloedende neus naar meester toe gegaan en had gezegd, dat vader begonnen was zonder dat hij hem iets gedaan had. Dat was ook waar. Hem had hij niets gedaan. En meester uitleggen wat hij dan wel gedaan had, dat kon en wou vader niet.

„Ja, nu weet ik het weer heelemaal,” zei vader in gedachten. „Daarom heb ik toen een 2½ voor gedrag gehad. Het was de eenige keer.”

Wim zei maar niets. Hij dacht, dat die $2\frac{1}{2}$ wel minstens een 8 van hem waard was.

En toen hij verder de schriften doorbladerde, de schriften vol inktmoppen en doorhalingen, toen moest hij er maar aldoor aan denken, dat hij zoo graag vaders meester eens wou ontmoeten en hem vertellen waarom vader toen gevochten had en hem vragen of hij de $2\frac{1}{2}$ niet in een 5 kon veranderen.

9. Het Prinsesje.

Eigenlijk las Greetje veel te veel.

Als ze naar bed moest en moeder haar een paar keer achter elkaar riep, dan hoorde ze werkelijk niets. Want Greetje las!

Als ze werk moest maken voor school, dan begon ze met te denken, dat het straks nog best kon en dat ze eerst nog wel eventjes kon lezen. Maar dat eventjes werd dan meestal heel lang. Want als ze eenmaal aan het lezen was, vergat ze, dat er nog een gewone wereld bestond, een wereld met sommen en taalwerk en allemaal dingen, die gedaan moesten worden. En als het boek dan met een zucht was dichtgeslagen, dan moet je nog niet denken, dat het afgeloopen was met het verhaal dat ze gelezen had. Dan dacht ze en dacht ze net zoo lang tot ze zelf geloofde, dat het verhaal echt was en dat zij één van de kinderen uit het verhaal was.

Dat zou nu allemaal niet gehinderd hebben, als ze er haar werk maar even goed om had gedaan en als moeder haar er maar even vlug om naar bed kon krijgen. Maar dat was het hem juist.

En lag ze dan eenmaal moe en wel in bed, — had moeder haar gewasschen en lekker toegedekt, dan hield het nog niet op.

Al maar denken en nog eens bedenken, wat ze daarnet had gelezen.

Nu eens bedacht ze in bed, dat ze een tooverfee was, die alles maar kon veranderen net zooals ze het zelf wou, en dan

Eigenlijk las Greetje te veel.

weer, dat ze een prinsesje was, dat haar vader een kroon op het hoofd droeg en op een gouden troon zat en haar moeder altijd met een donker-rood-fluweelen mantel om door het huis liep. Een huis was het eigenlijk niet. Een paleis natuurlijk! En de lakeien liepen om haar heen en vroegen telkens wat of ze wilde. Dan had ze maar te bedenken wat ze nu weer voor heerlijk eten wou hebben, en het volgende oogenblik stond het al voor haar klaar.

Onder die bedenksels door sliep ze meestal in, en als ze dan 's morgens wakker werd, lag ze in een gewoon wit ledikant, in een gewone kamer van een gewoon huis, ontbeet ze

met gewone pap, een kroes gewone melk en gewone boterhammen met gewone boter. In plaats van een rood-fluweelen mantel droeg moeder haar gezellige, frissche huisjurk, en in plaats van een kroon zette vader, als hij de deur uit ging, zijn deukhoed op. Dan vergat Greetje wel weer, dat ze een prinses was, vooral

als ze met haar schooltasch naar school ging en haar les moest kennen. Want als je prinses was, liet je alles voor je doen en behoefde je zeker niet lessen te leeren. Dat dacht ze tenminste. Maar op een keer heeft ze zelf beleefd, dat het anders was.

Ze had weer erg lang in haar sprookjesboek zitten lezen en moeder had haar wel vijf keer moeten roepen vóór ze merkte, dat er nog een moeder bestond en een bed, waar je op tijd heen moest. En toen ze in bed lag, ging ze dadelijk maar weer verder met denken.

En midden in haar denken gebeurde er echt iets. Toen stond ineens de fee voor haar bed, waar ze zoo vaak over gedacht had. En die fee zei niets, maar wenkte vriendelijk met haar vinger, dat Greetje op moest staan en mee moest komen.

Toen Greetje uit haar bed gestapt was, sloeg de fee een gazen mantel om haar heen. En toen gebeurde er toch zoo iets raars. Net of ze vloog door de lucht, maar ze behoefde er zich heelemaal niet voor te bewegen, zoo zacht en glijdend ging het. Je werd er niet moe van. En toch voelde je, dat het heel vlug ging.

En toen ineens, ook zacht, stond ze op den grond, heelemaal zonder schok of bons.

De fee was er ook en die nam haar den gazen mantel af, vouwde hem netjes op en legde hem over haar arm. Nog altijd zei de fee niets.

„Wat is er toch met me gebeurd?” vroeg Greetje.

„Kijk maar eens om je heen,” zei de fee, en Greetje keek en zag, dat ze in de prachtigste zaal was waar ze ooit van gelezen of gedroomd had.

Er lagen kleeden op den grond, zoo dik en zacht, dat ze haar voet er haast niet in kon weervinden. Er hing een lamp aan den hoogen, prachtigen zolder van allemaal kristallen stukjes, die er net als kleine regenboogjes uitzagen.

„Ben ik in een paleis?” vroeg Greetje.

De fee knikte lachend.

„Waar ben ik dan? Wat ben ik dan?”

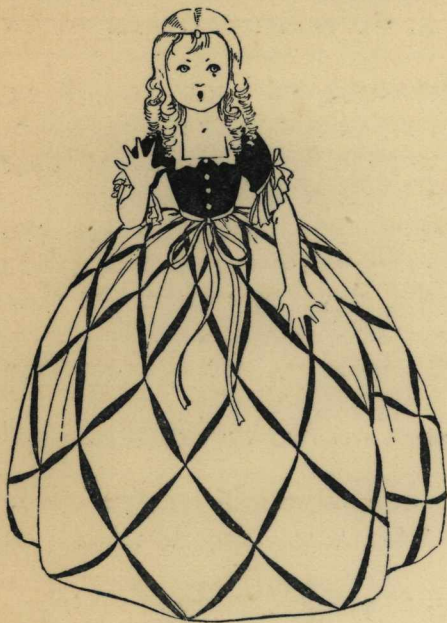
„Je bent in het paleis van je vader, koning Pierewierewontis

van Perdendosia. Jij bent prinsesje Paleia, dat beteekent: Appelwangetje."

„En mijn moeder?" vroeg prinses Paleia.

„Je moeder heet ook Paleia. Want toen ze nog een prinses was, had ze ook appelwangetjes."

„En waar moet ik nu naar toe?"

„Ben ik in een paleis?"

„Je belt maar even," zei de fee. „Dan zullen de lakeien je wel verder helpen." En weg was de fee.

Wat was het hier toch prachtig! Dus nu was het dan toch waar, dat ze een prinses was. Hoe heette haar vader ook weer? En hoe heette haar land ook weer? Perdendosia. Dat kon ze wel onthouden. Maar die naam van haar vader kwam haar zoo vreemd voor. Het begon ook met een p. P P . . . Paleia? Nee, zoo heette ze zelf. Weet je wat? Ze zou het maar aan haar lakeien vragen.

Er stond een gouden belletje op een ebbenhouten tafeltje. Ze klingelde het belletje heen en weer en het klonk wer-

kelijk veel fijner en mooier dan de koperen tafelbel bij hun thuis.

Het volgende oogenblik stond er een lakei met een witte staartpruik op den drempel van de prachtige zaal.

„Wat wenscht prinses Paleia?" vroeg hij beleefd.

„Lakei," zei Greetje verlegen. „ik ben vergeten hoe mijn vader heet."

De lakei boog diep voor haar, maar zijn stem klonk toch boos, toen hij zei:

„Sinds wanneer spreekt Hare Koninklijke Hoogheid zoo oneerbiedig van haar Koninklijken Vader?”

„O ja,” zei Greetje gauw. „Ik bedoel, ik weet niet meer hoe mijn Koninklijken Vader heet.”

„Zijne Majesteit heet koning Pierewierewontis van Perdendosia.”

„Pierewierewontis van Perdendosia,” herhaalde Greetje een paar keer in zichzelf. Want ze wilde het nu niet weer vergeten.

„Dank je wel,” zei ze toen. En de lakei liep buigend achteruit de gang in en deed de deur zachtjes dicht.

Nu was ze weer alleen in die groote, groote zaal.

„Paleia,” zei ze tegen zichzelf. Want ze moest er aan wennen, dat ze niet meer Greetje heette. En dan weer:

„Pierewierewontis van Perdendosia”.

„Wat zou ik nu moeten doen?” dacht ze. „Zou het avond zijn of morgen? En waar is mijn vader? En waar is mijn moeder?”

Toen belde ze maar weer.

Er kwam een andere lakei dan zooeven. De vorige lakei was zeker nog moe van alle antwoorden, die hij haar had moeten geven.

„Wat wenscht prinses Paleia?”

„Ik wou graag naar mijn v Koninklijken Vader toe,” zei ze.

De lakei boog diep, maar zei:

„U weet immers, dat de ministers nu bij Zijne Majesteit zijn.”

„Mag ik daar niet bij zijn?” vroeg ze een beetje kinderachtig.

Maar de lakei schudde beslist zijn hoofd.

„En mijn m Koninklijke Moeder dan?”

„Een hofdame zal Uwe Koninklijke Hoogheid naar bed brengen,” antwoordde de lakei.

Zoo, nu wist ze tenminste, dat het avond was. Koning Pierewierewontis en koningin Paleia zou ze dan zeker morgen wel zien.

De lakei verdween en even later kwam er een hofdame binnen met een sleep, die wel twee keer zoo lang was als zijzelf, en een

ketting van diamanten om haar hals, waarvan iedere diamant zoo groot was als een stuiter.

De hofdame nam haar bij een hand, en toen ging het door lange, breede en hooge gangen, over trappen met zulke diepe treden, dat je op elke tree met gemak een leunstoel neer kon zetten, naar een zaal, waar in het midden een prachtig, gouden ledikant stond. Er waren gordijnen om heen van het fijnste kant. En in het midden boven de gordijnen was een gouden kroon. De donzen dekens van roze satijn waren zoo licht of ze van schuim gemaakt waren. De lakens en de kussensloopen waren van de fijnste witte zij.

Het leek Greetje wel heerlijk om in zoo'n bed te slapen. En ze liet zich door de heele rij van hofdames, die haar in de slaapkamer opwachtten, gewillig uitkleeden. Ze kreeg een wit satijnen nachtpon aan met een fijne, kanten kraag en diamanten knoopjes.

Wat lag dat bed heerlijk zacht! Daar zou ze wel lekker in slapen.

„Komt moeder me niet goeienacht zeggen?” vroeg ze.

Maar ze zei er gauw achteraan:

„Ik bedoel, mijn Koninklijke Moeder.”

De hofdames keken allen even verbaasd.

„Uwe Koninklijke Hoogheid weet immers, dat U morgen om tien uur bij Hare Majesteit, koningin Paleia, verwacht wordt.”

„O ja,” zei Greetje, en ze zuchtte. Dat viel toch niet mee, om een moeder te hebben, waar je om zoo en zoo laat verwacht wordt. En met een zucht deed ze haar oogen dicht om te gaan slapen. Maar toen hoorde ze zachte muziek.

Ze kon niet zien waar de muziek gemaakt werd, maar wel, dat de hofdames allemaal met een wiegende beweging de maat er bij sloegen.

Greetje begreep, dat die muziek alleen was om haar in slaap te maken. En toen sliep ze dan ook in.

Den volgenden morgen stond er in haar slaapzaal een rij andere hofdames klaar, en toen ze haar oogen opendeed, zongen ze zacht een morgenlied voor haar.

HET PRINSESJE.

Terwijl de hofdames haar haar opmaakten, zat ze tegenover een grooten spiegel. (Blz. 41.)

Greetje dacht, dat het voor een keertje wel leuk was, maar ze was bang, dat ze het wel eens vervelend kon gaan vinden altijd bij het wakker worden een rij zingende hofdames te zien.

Ze wreef zich de oogen uit en wou juist frisch en vroolijk uit haar bed springen, toen drie hofdames haar zachtjes optilden en haar op den grond zetten, zóó, dat haar voeten net in een paar donzen muiltjes terecht kwamen.

Met haar allen waschten ze haar met rozewater, zoodat ze maar niet genoeg ervan kon krijgen om aan haar eigen armen en handen te ruiken. En toen kreeg ze weer heel andere kleeeren aan dan waarmee de fee haar gisteren had achtergelaten.

Haar onderkleeren waren van zij en kant, en haar jurk was van hemelsblauw fluweel.

Terwijl de hofdames haar haar opmaakten, zat ze tegenover een grooten spiegel en nu zag ze zelf, waarom ze prinses Appelwagetje heette. Haar wangen waren veel mooier rood dan anders. Want anders zag ze wel eens wit, doordat ze zooveel las en wel eens te laat naar bed ging.

Haar blonde haar werd in krullen om haar hoofd gelegd.

En toen alles kant en klaar was, werd ze door een hofdame naar de eetzaal gebracht.

Nee maar! Wat daar niet op tafel stond! Limonade en taartjes en pudding en bruidsuikers en flensjes. En daar mocht ze zelf alles uit kiezen wat ze het liefste wou hebben.

Toen ze genoeg gesmuld had, was het tien uur geworden en een hofdame nam haar bij de hand en bracht haar naar de prachtigste zaal, die ze tot nu toe gezien had.

Aan het eind van die zaal was een hooge, breede trap en Greetje begreep, dat dit de troon van haar Koninklijke Moeder moest zijn.

Ja, daar zat bovenop in een gouden stoel met satijnen kussens een prachtige dame met een sleep, die van alle trappen van den troon tot beneden op den grond lag.

Greetje had niets geen zin om naar die moeder Paleia toe te loopen en haar een zoen te geven, zooals ze thuis bij moeder altijd deed. Ze was wel erg mooi, die koningin, maar als iemand

boven op een troon zit en zoo'n lange sleep heeft, dan ben je de zoen al vergeten, eer je bij haar bent.

„Hoe is het met v . . . mijn Koninklijken Vader?” vroeg ze verlegen.

„Goed,” knikte de koningin vriendelijk. „En hoe heeft mijn dochttertje geslapen?”

„Goed, Koninklijke Moeder,” zei Greetje. En ze dacht, dat het toch maar prettiger was, als je gewoon „moeder” kon zeggen en een zoen kon geven en als je moeder niet zoo'n verschrikkelijk lange sleep had.

Toen nam een andere hofdame haar weer bij de hand en de koningin knikte haar vriendelijk goedendag.

En toen kwam ze terecht in een nog veel mooiere zaal met een nog veel hooger troon. En bovenop dien troon zat een prachtige koning met een kroon, die zoo schitterde, dat je haast niet er naar kijken kon, en een koningsmantel, die niet alleen van de trappen af tot op den grond kwam, maar daar nog een heel eind verder lag.

„Dag, Koninklijke Vader,” zei Greetje heel benauwd.

De koning knikte vriendelijk.

„Hoe heeft mijn dochttertje geslapen?” vroeg hij.

„Goed,” zei Greetje. En ze dacht, dat het toch maar veel

„En hoe heeft m'n dochttertje geslapen?”

plezieriger was, als er heelemaal niet gevraagd werd hoe of je geslapen had.

„En hoe heeft mijn Koninklijke Vader geslapen?”

„Goed,” zei de Koninklijke Vader, en hij knikte weer vriendelijk.

En toen dacht Greetje, dat ze wel graag weg wou hollen uit die groote zaal met dien hoogen troon en die lange sleep, maar er stonden zooveel hofdames voor de deur en eerst moest de koning natuurlijk geknikt hebben, dat ze haar weg konden brengen.

Gelukkig gebeurde dat nogal gauw. En toen werd ze door alle hofdames naar een tuin gebracht, waar de prachtigste bloemen bloeiden en waar een fontein zoo hoog spoot uit een marmeren vijver, dat je de top van de waterpluim haast niet kon zien.

Greetje had erg zin om onder de fontein te gaan staan en zich heerlijk nat te laten spuiten. Maar ze had immers een hemelsblauw fluweelen jurk aan en onderkleertjes van zij en kant en een heele rij hofdames om zich heen.

Ze wandelde keurig in het rond, totdat ze ineens niet meer kon en begon te huilen.

Van alle kanten hielden de hofdames zijden zakdoekjes onder haar oogen en haar neus, en ze vroegen allemaal wat ze voor haar konden doen. En toen zei Greetje:

„Wegloopen!”

En op dit oogenblik stond ineens de fee weer voor haar en die sloeg de gazen mantel over haar hemelsblauw fluweelen jurk heen en toen was er weer dat vreemde vlieg-gevoel en toen de fee de gazen mantel weer had afgenomen en netjes opgevouwen over haar arm had gehangen, toen lag Greetje niet in een gouden bed, niet met donzen dekens, niet met zijden lakens, maar in een wit ledikant met warme, wollen dekens en frissche, katoenen lakens.

En toen moeder den volgenden morgen zei:

„Greetje, opstaan!” toen zat Greetje ineens overeind en pakte moeder en bedacht, hoe gelukkig het toch was, dat ze niet om tien

hoe gelukkig het toch was, dat ze niet pas om 10 uur bij Moeder verwacht werd ...

uur pas bij moeder verwacht werd, dat moeder niet op een hoogen troon zat en geen sleep had, die van alle trappen af tot op den grond reikte.

10. De booze koning.

Er was eens een heel booze koning. Hij kon haast geen vriendelijk woord zeggen. Snauwen en grommen en anders niets.

Maar hij kon het niet helpen. Zijn vader was net zoo'n booze koning geweest en daardoor wist hij niet beter of het hoorde zoo. En die z'n vader was óók weer zoo'n booze koning geweest, en zoo verder, dus ze konden het allemaal niet helpen, want ze dachten allemaal dat het zoo hoorde.

De menschen in het land van dien koning hielden natuurlijk niet van hem. Ze deden wel wat hij zei, vanzelf, want dat moet altijd met een koning. Maar het is zoo'n groot verschil of je doet wat iemand zegt, omdat je van hem houdt, of omdat het moet.

De booze koning had een koningin, die juist heelemaal niet boos was. Zoo donker als de koning z'n oogen keken, zoo vriendelijk keken die van de koningin. Zoo weinig als de menschen van den koning hielden, zoo veel hielden ze van de koningin.

Nu kon de koningin ook weer niet heelemaal helpen dat ze zoo lief was. Want haar moeder was ook zoo lief geweest, dus ze wist niet beter of 't hoorde zoo. En die haar moeder ook weer en zoo verder terug, dus ze konden 't allemaal niet helpen, want ze dachten dat het zoo hoorde.

De koningin probeerde van alles om een lieven koning te maken van den boozen koning. Ze wist, dat het beste middeltje tegen booze menschen is, altijd geduldig en vriendelijk tegen ze te zijn en nooit zelf boos te worden. Maar hier hielp het middeltje toch niet.

's Morgens gaf ze hem dadelijk een dikke zoen en zei vroolijk: „Morgen, koninkje!” Maar hij gromde dan zoo iets, dat zeker „morgen” moest verbeelden en gaf haar niet eens een zoen terug.

Als de menschen kwamen om hem allerlei dingen te vragen, zei ze: „Toe, zul je nu vandaag een beetje aardig tegen ze zijn? Zij doen zooveel voor jou, — hè, doe jij nu ook eens was voor hen!”

Maar dan zei de koning:

„Koninginnen hebben er niets mee te maken wat koningen doen.”

En dan ging ze echt een beetje verdrietig weg.

De menschen, die hem iets kwamen vragen, konden haast van te voren weten, dat de koning „nee” zou zeggen. En toch kwamen ze het vragen, want je kon nooit weten, of hij niet ineens in een goeden koning was veranderd, met zoo'n lieve koningin.

Toen de koningin van alles met hem geprobeerd had, en zich heelemaal geen raad meer wist, ging ze maar eens raad vragen bij een heel oud tantetje van haar, dat tooveren kon.

„Och, tantetje,” vroeg ze, „bestaat er nu heelemaal geen middel, om mijn boozen koning in een goeden koning te veranderen?”

„Ik zal er eens over nadenken, lief koninginnetje” zei het heel oude tantetje. „Als ik raad weet, hoor je het wel van me.”

Een paar weken later, — wie kwam daar de trappen van het paleis opstrompelen? Warempel het oude tantetje.

„Ik weet wat!” knikte ze al van ver. En toen ze wat op adem gekomen was van het trappen-klimmen, fluisterde ze:

„Ik toover, dat je een prinsesje krijgt. En dat prinsesje mag je niet aan je boozen koning laten zien, vóór ze lachen kan. Dan zul je eens wat zien!”

Wat was de koningin blij! Niet alleen dat de booze koning een goede koning zou worden, maar ze zou een prinsesje krijgen ook nog!

En ja hoor: een poos later kreeg ze een prinsesje. De koningin blij, de menschen van het land blij . . .

En de koning ?

Die wist niet, wat blij-zijn was. En hoe kon hij ook blij zijn met een prinsesje, dat hij niet eens mocht zien! Want het oude tantetje was bij hem gekomen, en had hem heel geheimzinnig gezegd, dat hij het prinsesje niet mocht zien, vóór zij het goed vond. En vreemd, de booze koning durfde niet te doen wat het oude tantetje verbood.

De koningin keek telkens in het rose wiegje, of prinsesje al lachte. Telkens weer.

En toen het vier weken oud was, en de koningin voor de duizendste maal in het wiegje keek, wat zag ze toen?

Een lachend, lachend gezichtje, blijе oogjes en een wijd open mondje!

Ze wist niet hoe hard ze wel naar den boozen koning toe moest hollen.

„Koning! Lieve koning! Nu mag je het prinsesje zien!” riep ze.

De koning liep met haar mee, naar de zaal, waar het rose wiegje stond.

„Zachtjes,” zei de koningin, met de vinger voor de lippen, en op de teenen liepen ze naar 't wiegje toe.

Toen gebeurde het wonder, dat natuurlijk door het oude tantetje getooverd was:

Toen ze elk aan een kant van het wiegje elk een gordijntje wegtilden, lachte het kindje weer, met blijе oogjes en een wijd open mondje.

De koningin keek vlug van het lachende kindje naar den booze koning. Wat zou hij zeggen?

„Och,” zei de booze koning alleen, met een heel zachte stem.

Het kindje bleef lachen, en de koning zei nog eens: „och!” en toen lachte hij mee.

En toen was hij geen booze koning meer.

En toen de menschen gingen merken, dat hij geen booze koning meer was, toen hielden ze net zoo veel van hem als van de koningin en het prinsesje, en ze deden alles wat hij zei, niet omdat het moest, maar omdat ze van hem hielden, en dat maakt een groot verschil. De menschen raadden er allemaal naar, hoe het wel gekomen zou zijn, dat hij geen booze koning meer was. Maar niemand dan de koningin en het oude tantetje wisten, dat het een tooverkunst geweest was.

En het prinsesje heeft nooit geweten, dat haar vader vroeger een booze koning was geweest, en door haar lachje beter was geworden.

Ze dacht, dat hij altijd zoo'n goede koning was geweest, als hij nu was. En niemand heeft haar ooit gezegd, dat het anders was.

11. Wat Jaapje worden zou.

Het eerste vak dat Jaapje koos,
Dat was natuurlijk: een matroos.
Dan zou hij varen op de zee,
En bracht de mooiste dingen mee.

Totdat hij weer wat anders wist:
Hij werd natuurlijk machinist.
Zoo heele dagen in een trein,
Dat zou een heerlijk baantje zijn!

Toen werd hij meester in een klas,
Omdat het zoo gezellig was,
Zoo vaak je wou, dan heelen tijd,
Op 't bord te schrijven met een krijt.

Toen dāt hem niet meer aardig leek,
En hij naar 'n ander baantje keek, —
Toen wist hij 't: 't was nog wēl zoo fijn,
Alleen maar Moeders Jaap te zijn!

LEESBOEKJES VAN MEVR. C. ASSCHER-PINKHOF

Met talrijke zwarte en gekleurde teekeningen van MIEP DE FEIJTER

Prijs gecartonneerd à f 0.75 per deeltje

- I. OM STIL TE LUISTEREN
- II. ZET WIJD JE OOREN OPEN
- III. KNUS IN EEN HOEKJE
- IV. HOOR EENS EVEN

De vier deeltjes bijeen in prachtband f 2.90

Enkele pers-beoordeelingen:

Een serie van 4 aardige boekjes voor de jonge kinderen, om hun voor te lezen, als ze zelf nog niet goed daarmee overweg kunnen of anders voor henzelf. De mooie gekleurde platen en de illustraties tusschen de tekst van Miep de Feijter, maar in niet mindere mate de aardige verhaaltjes en de heel goede versjes, zullen bij de kleinen geweldig in den smaak vallen. Het kleurig geïllustreerde omslag maken de boekjes tot een welkom verhaal, terwijl ze in één band gebonden een lijvig deel vormen, dat ze bijzonder geschikt maakt voor geschenk.

(Utrechtsch Nieuwsblad.)

Bijzonder geschikt voor de kleuters zijn de vier boekjes van Mevr. Asscher-Pinkhof, afzonderlijk of gezamenlijk in één band verkrijgbaar. De titels zeggen en beloven al veel, iedere moeder zal ook over den inhoud voldaan zijn. („Zij”.)

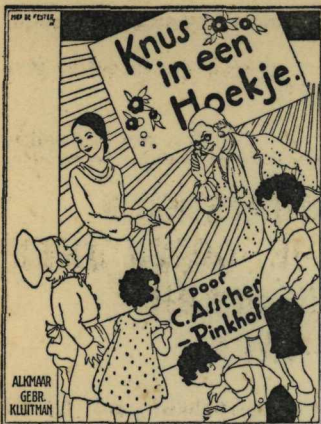
Onze kinderen vragen maar steeds om verhaaltjes te vertellen. Menige vader of moeder denkt zich suf om een geschikte vertelling te bedenken. C. Asscher-Pinkhof zal deze fantasieloozen tot boeiende vertellers maken. (Gron. Courant.)

Ze zijn alle vier uitstekend geslaagd en uitnemend geschikt om 's avonds vóór en na het eten nog eens uit voor te lezen of uit te laten lezen.

(Delftsche Courant.)

Z.O.Z.

Voor me ligt: „Zet wijd je ooren open”, door C. Asscher-Pinkhof. De verhaaltjes zijn in den goeden kindertoon geschreven. Vooral de Geschiedenis van een schooltasch is al buitengewoon aardig. Ook de versjes zijn eenvoudig en kinderlijk. De plaatjes van Miep de Feijter zijn in één woord schitterend.

Het tweede bundeltje van dezelfde schrijfster heet: „Om stil te luisteren”. Onze kleuters zullen zeker met open ooren luisteren naar de gezellige verhaaltjes van de Heidekindertjes, die het Boschmannetje ontmoetten, en van Nellie en Jacob, den hond en de poes, die zulke trouwe vriendjes van Greet waren. En wat zijn de versjes ook kostelijk. In één woord een vertelselboekje, waar je nooit genoeg van krijgt.

Het derde bundeltje: „Knus in een Hoekje” is al even mooi. De geschiedenis van een broek is werkelijk een geschiedenis zonder eind en die zoo echt naar 't leven geschetst is. Johan, Willem en Daan hebben successievelijk geravot in den stevigen broek. En zoo groot was zijn soliditeit, dat de werkster hem ten slotte dankbaar aannam voor haar jongetje. Wat zijn die plaatjes toch in-geestig. Die Miep de Feijter kan het! Wat een snuitig kereltje is b.v. die Jochem, het koksmaatje. Een plaatje om in een lijstje te zetten.

Het vierde bundeltje: „Hoor eens even”, is ook al weer zoo'n juweeltje. Wat is „De das van boer Gijs” een pittig verhaaltje. Die Gijs, die zoo'n echte knorrepot was en een kou-kleum bovendien. Zijn wollen das hoort altijd maar de standjes, die hij overal rondzelt. Maar het toovervrouwtje betoovert de das. Ieder woord, dat hij spreekt, wordt door de das nagepraat. Eerst zegt hij niets meer en dan probeert hij eens om alles wat vriendelijker te zeggen. Ten slotte bemerkt hij wel, dat vriendelijkheid geluk met zich brengt. En dan gaat de tooverij van de das af. Ook de versjes zijn allerleukst. De heele serie is hartelijk aan te bevelen. (Haarl. Dagblad.)